

Зміст

У мене холодні руки.....	3
Роковини	5
Тарасова думка.....	7
Зорі.....	8
Чом не співа соловейко?.....	10
Дяківна	12
«Лиха моя недоленька...».....	14
Чайчина праця.....	15
Люба-згуба	18
«Люди казали»	21
Прийнявши лист від Ф.	23
До Мі	24
Пісня	26
«Як не хочеться жить... ».....	28
Мури	30
«Як темно знов... Як темно знов... »	32
«О моя надіє... »	33
Безщасна.....	34
Зірка.....	36
Нічною добою	38
Посуха.....	39
Мати.....	41
Мати та дочка.....	45
Зима	47
Весна	50
Осінь.....	54
«Із далекого вирію знову...».....	57
«Любо нам весною... »	60
«Хіба тільки рожам цвісти?»	62
«Хай хмари по небові ходять... »	63
«Немає хижацтва в моїм почутті в моїм почутті...»	64

Негода.....	65
«Зима була, і хуга вила... »	66
«Я не люблю тебе...»	67
«Не любиш ти мене... »	69
«Чи любиш ти мене, чи ні... »	71
«Прийшов я до тебе...»	73
«Кажуть мудрі люди...»	74
«Так, друже, так... »	75
Віра , надія, любов	77
«Прокотився бурун наді мною...».....	78
Бажання.....	79
Берега	81
«Красі я уклоняюсь...»	84
Бурун.....	87
«Під самого Купала...»	90
Ніч.....	92
«І небо похмуре, і сонця немає...»	94
Остання.....	96
«Вчора тихо було...»	98
Смерком.....	101
«Сьогодні пташки не щебечуть... »	103
«Не співає соловейко... »	104
«Про все скажу...»	106
Дніпрова Чайка (біографія).....	107

У мене холодні руки...

У мене холодні руки,
У тебе гарячі, як жар, —
А в серці однакові муки,
Однакові смуток і жаль.

Ти кажеш — у тебе крижина
В грудях замість серця лежить.
О, так би хотілось ту крижу
Теплом своїм власним нагріть!

Ти стогнеш, а я усміхаюсь,
Глузуєш — я рада ридать,
Сумую, як ти бадьоришся,
Говориш — я хочу мовчати.

Ми різно — нас зносить до купи.
Рій цілий думок і питань,
А зійдемося — зараз між нами
Зросте той словесний бур'ян.

Ти в мене поради питаєш,
А з мене смієшся та кпиш,
А сам того, певне, не знаєш,
Які чудеса ти твориш.

Як в довгі безсоннії ночі
Ти в муках розсвіту лиш ждеш —
Які мені сни пречудесні,
Які мені думки ти шлеш!

Твоє одиноке ридання,
Тяжкі твої думи сумні
Лунають у мене на серці,
Складаються в тихі пісні.

Так часом вівчар заспіває —
Прокотиться полем луна,
Вся повна нових поголосків,
Одіб'ється в лісі вона.

Роковини

Як сиротина одинока,
Могила над Дніпром стоїть,
І прокидається щороку
Святий, що в тій могилі спить.

І хугу биструю благає,
Щоб ще чутніше загула
Та щоб унукам, де спіткає,
Од його звістку однесла.

І дзвоном загула могила,
І гук пішов по всій землі,
Унуків звістка розбудила,
І стрепенулися вони.

Могила темного забуття,
Що в кожного на серці є,
Розкрилась пред святим почуттям –
Там дід ріднесенький встає.

Все чоло думою порите,
Лице засмучене, бліде,
І очі тугою повиті,
А з вуст святеє слово йде:

«...Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять лукаві і в огні
її, окрадену, збудять –
Ох, не однаково мені!..»

Чи чуєте, брати, це слово,
Що криком з серця виліта?
І хто, почувши його, знову
Ледаче руки позгорта?

Невже ж з лукавими умісті
І ми Вкраїну приспимо?
Невже старому і в могилі
Лежать покійно не дамо?

Брати рідненькі, схаменіться –
Чи можна ж теє попустити?
Орли сизенькі, стрепеніться,
Вкраїну-матір захистить!

Тарасова думка

«І день іде, і ніч іде...»

Колись той праведник молив,
Аж голову схопивши в руки,
Щоб швидше край наш просвітив
Апостол правди і науки.

Летять года, десятки літ –
Все ж, голову схопивши в руки,
Дивуємо: чом правди світ
Не сяє там, де світ науки?

Раділи ж ми: в наш темний край
Зайшла жаданая наука –
Чому ж в храмах її не рай,
А зло панує, брехні й мука?

Засяло сонечко на час
Та й заховалося за хмару,
Бо – прибудилася до нас
Тільки одна з святої пари!..

Ой ви, зорі, срібні зорі,
В небі серед ночі,
Не одні у вас встромились
Заплакані очі.

Не одне до вас зітхання
З грудей вилітає,
Не одне під вашим сяйвом
Серце замирає.

Ви мої дитячі очі
Рано здивували,
І думки небесні перші
Ви подарували.

І в безсонну ніч дівочу,
Як душа прохала
Щастя, – знов між вами очі
Доленьки шукали.

Впала в серце зірка щастя,
Ясно серце сяє
І шукать рівні між вами
Очі посилає.

Без коханого, в розлуці
Знов дивлюсь на зорі;
Тихо сльози з очей ллються,
І втихає горе.

Посвітіть мені ви, зорі,
І в годину смерти,
І під вашим тихим сяйвом
Буде легше вмерти.

Чом не співа соловейко?

Співав, співав соловейко
До зелених свят,
Прийшло літо, і в петрівку
Всі гаї мовчать.

Розкіш в лісі, хліб налився,
Ліс лісом трава...
Де ж співа той, де подівся,
Чом він не співа?

Чи не вбито, не однято
Пароньки його,
Чи не зловлено у клітку
Часом самого?

Ні, їх доленька пильнує,
Тільки тим затих
Він, що гніздечко буде
Між кущів густих...

«Так пропала пісня мила?
От тобі і на! –
Доля горе породила...»
Скаже, хто не зна.

Я ж пораю – не журіться,
До гнізда свого
Соловейко приглядиться,
Й дивувать його

Вже воно не буде дуже.
Літечко ж пройде,
І негоду, зиму, стужу
Осінь приведе.

Отоді мій соловейко
Буде весну ждять
І про неї голосненьких
Пісеньок складать.

І окріпне голосочок –
Прилине весна, –
І обійме весь лісочок
Дзвінкая луна.